

Monumentalt marmorkors på Risskov kirkegård

Sognepræst Asbjørn Fog

For enden af midtergangen på *Risskov* kirkegård henlå en cirkelrund plads i forsømt tilstand omgivet af høje træer og buskads. Et menighedsrådsmedlem fik da den tanke, at der ligesom manglede en afslutning på den midtergang. På en kirkegård ved *Vejle* havde han nemlig set et hvidmalet træ Kors som afslutning af en noget kortere gang, og inspireret herfra fik han den idé, at det var et stort, monumentalt marmorkors, der manglede i rotunden på Risskov kirkegård. Han syntes, det var naturligt, at det kristne symbol som et fælleskors kom til at lyse over alle kirkegårdens grave.

Da Risskov kirke, der som nogle bekendt er en stor privatvilla, som blev skænket og ombygget til kirke, har en interessant tilblivelseshistorie, skrev samme menighedsrådsmedlem en pjece herom med det formål derved at skaffe de nødvendige midler til det påtænkte monumentalkors. Sagen lykkedes over al forventning, og søndag den 24. august 1952 var korset rejst og kirken fyldt til en festgudstjeneste, der indledtes med, at ungdomskorpserne med faner gik ind i den blomstersmykkede kirke under salmen „Denne er dagen, som Herren har gjort“.

Efter gudstjenesten i kirken vandrede hele menigheden med præsten i spidsen til tonerne af „Dejlig er jorden“ op gennem midtergangen til det store kors, der nu var afdækket, og hvor sognepræsten holdt en tale om korsets betydning. Med ønsket om at dette kors må bidrage til at åbne sindene for det, der ligger bag korsets symbol, overdrog tankens fader, redaktør *Wessel Wetlesen*, det til menighedsrådet.

Korset, der er af italiensk Cararamarmor, har de klassiske mål og er udført af brødrene *Kofoed*, Århus. Det vejer 2½

Fig. 65.
Marmorkors i rotunde på Risskov kirkegård.
Foto:
Hammerschmidt.

tons og er 4 m højt. Det er plantet i evighedens symbol, cirklen, hvis linje ikke har ende, der igen er indesluttet i treenighedens symbol, trekanten. Magtfuldt står det nu for enden af kirkegården og behersker blikket, så „det holder sin stille prædiken uden ord, uden indskrift af nogen art, til de levende, som færdes i de dødes have“.

Fig. 66.
Fra gravmæleudstillingen i Düsseldorf.
Se teksten næste side.